'నవ్య' వారపత్రిక - 22.12.2004

మనది కాని మనీ

ఆ గదిలో ముగ్గురు ఆడవాళ్ళు. అక్కడ విచిత్రమైన ఒత్తిడి. ఆశల స్వర్గాలు, భయాల నరకాలు వాళ్ళని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తున్నాయి. అంచేత గది తలుపులు బిగుసుకున్నాయి. కిటికీ రెక్కలు మూసుకున్నాయి.

తల్లీ పిల్లలు. తల్లి అంటే తల్లే గాని పిల్లలంటే చిన్న పిల్లలు కారు. పాతికేళ్ళు దాటిన ఆడవాళ్ళు. పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుని ముచ్చటగా కాపురాలు చేసుకుంటున్నవాళ్ళు. అంతేకాదు. వాళ్ళకి పిల్లలు కూడా వున్నారు. ప్రస్తుతం పిల్లలు ఆ గదిలో లేరు. గది బయట ఎదురుగా ఉన్న పార్కులో ఆడుకుంటున్నారు. కాదు, ఆడుకొమ్మని బయటకు పంపించేశారు తల్లులు. అవును ఆ సమయంలో కూడదు పసిపిల్లల అంతరాయం.

ఆ తల్లుల తల్లి సుందరమ్మ మధ్య తరగతి ఇల్లాలు. ఆమెకు సంతానం ఆ యిద్దరు అమ్మాయిలు మాత్రమే! విజయ పెద్దది. నీరజ చిన్నది. ఒక ఏడాది మాత్రమే చిన్నది. కూతుళ్ళతో తిరుపతి వస్తానని మొక్కుకుంది సుందరమ్మ.

"మీ అమ్మ అల్లుళ్ళతో వస్తానని మొక్కుకోలేదు. అంచేత మేం రాం" అని సుందరమ్మ అల్లుళ్ళు సరదాగా అలిగేరు.

అది కూతుళ్ళు సీరియస్‌గా తీసుకున్నారు.

"మీరు లేకుండా తిరుపతి వెళ్ళలేమనుకుంటున్నారా! చూడండి. మా తడాఖా. వెళ్ళి చూపిస్తాం" అన్నారు.

మేటర్ సీరియస్ అయింది.

పంతాలు పెరిగేయి. మొగుళ్ళ సహకారం ఏ మాత్రం తీసుకోకుండా ఆడకూతుళ్ళు రానుపోను రైలు రిజర్వేషన్లు స్వయాన చేసుకోగలిగేరు. అలాగే అడ్వాన్సుగా కాటేజి బుక్ చేసుకోగలిగేరు.

మొగుళ్ళు చేసింది ఏమిటంటే ప్లాటుఫారం మీదకొచ్చి, రైలు కదిలేవరకూ వుండి, రైలు కదిలిపోతుంటే చేతులు ఊపడమే. అంతకన్నా చేసిందేమీ లేదు.

సురక్షిత ప్రయాణం. గుడికి అందుబాటులో చక్కని కాటేజి. రెండున్నర గంటల్లో ఏడుకొండలవాడి దర్శనం. తర్వాత హుండీలో మొక్కుబడులు, ప్రసాదాలు – అంతా సవ్యంగా సాగింది.

సరదాగా, హాయిగా కబుర్లు దొర్లించుకుంటూ, మూడు పట్టుచీరలనీ ఇద్దరు చంటిపిల్లలనీ ఈడ్చుకుంటూ జాగర్తగా శరీరాలను ఉదయం పదకొండు గంటలకు కాటేజీకి చేరవేసి విశ్రాంతి తీసుకోబోయారు తల్లీ కూతుళ్ళు.

అంతలోనే అమాంతంగా ముగ్గురు ఆడవాళ్ళ మతులు పోయేయి. ప్రతిమల్లా నిలుచుండి పోయేరు. నోట మాట రాక నిశ్చేష్టులైపోయారు.

గదిలో దొంగలు పడలేదు. పట్టుచీరలెవరూ పట్టుకుపోలేదు. మెడలో నగలు ఎవరూ కాజేయలేదు. చిత్రంగా గదిలోకి చిన్న పిల్లలు ఇద్దరితో బాటు ఒక మూట నడుచుకు వచ్చింది.

ఇద్దరు పిల్లలూ తమతో బాటు వస్తున్నా, పిల్లల చేతిలో మూటను చూడలేకపోయారు తల్లులు.

ఆ మూటను గదిలో మాత్రమే గుర్తించారు.

మూటవిప్పి చూడగానే మరింత షాక్ తినేశారు.

మూటలో బాంబు లేదు.

పసుపు వస్త్రంలో దండిగా రూపాయల నోట్లు. లెక్క పెడితే ఖచ్చితంగా పాతిక వేలు!

తల్లీకూతుళ్లకు ముచ్చెమటలు పోసేయి. కాళ్ళూ, చేతులు గజగజ వణికేయి.

పిల్లలని గట్టిగా అడిగితే ఎక్కడ దొరికిందీ చెప్పలేకపోయారు. నెమ్మదిగా అడిగితే తలా ఒకరు తలో చోటు చెప్పేరు. పిల్లలను, మూటను తీసుకుని వెనక్కి వెళ్ళారు. పిల్లలు మూట దొరికిన చోటు చూపలేకపోయారు.

అంతా చిత్రం. మరెంతో అయోమయం. ఏం చేయాలో తెలీని స్థితి. తమతో మగవాళ్ళు లేని లోటు వాళ్ళకప్పుడు తెలిసొచ్చింది. కాని ఆ మాట ఎవరూ బయటకు అనే సాహసం చేయలేదు.

గదిలో కాసేపటికి –

కాస్త శాంతించేరు. చీర మార్చుకునేటంతలో భీతి, భయం చెదిరిపోయేయి. కంగారు, కలవరపాటు కాసేపటిలో అయిసు ముద్దలా కరిగిపోయేయి.

స్థిమితంగా కూర్చోగల స్థితిలో వున్నారు.

వాళ్ళ ఎదురుగా బల్లపైనున్న డబ్బుమూట భయాందోళనల నుంచి సంభ్రమాశ్చర్యాల్లోంచి ఆనందడోలికల్లోకి ఆశలు రేపుతూ వాళ్ళని నిలవనీయని స్థితికి తీసుకువచ్చింది.

తాము ఎవరు? ఎందుకొచ్చేరు? ఎక్కడున్నారు? ఏం చేస్తున్నారు? అలాంటి ప్రశ్నలు విజయ, నీరజలు వేసుకోవడం లేదు.

ఎదురుగా మూట ప్రశ్నగా మారింది.

ఆ మూటలో రూపాయి నోట్లు. ఆ నోట్లపై వాళ్ళ ఆలోచనా దొంతరులు.

చిన్ని కృష్ణుడి చిన్ని నోటిలో యశోదమ్మకు విశాల ప్రపంచం కనిపించినట్టు ఆ పాతిక వేల రూపాయల చిన్న మూటలో వాళ్ళకి తమ ప్రపంచం సమస్తం కనిపిస్తోంది.

అయితే తల్లి సుందరమ్మ ఆలోచనలు వేరుగా ఉన్నాయి. కూతుళ్ళు విజయ, నీరజల ఆలోచనలు మరోలా మరోలా వున్నాయి. ఎవరి లోకంలో వారు ఉన్నారు.

చివరికి నిశ్శబ్దానికి తెర వేసింది తల్లి.

"ఏం చేద్దాం ఈ డబ్బుని?" ప్రశ్నించింది కూతుళ్ళిద్దరినీ.

"ఇది డబ్బు కాదు. దైవ ప్రసాదం" - మూటని కళ్ళకద్దుకుంది చిన్న కూతురు నీరజ.

సుందరమ్మ విస్మయంగా చూసింది.

"సరే..! ప్రసాదాన్ని ఏం చేద్దాం" అని అడిగింది సుందరమ్మ.

"నాక్కావాలి - అపురూపంగా ప్రసాదం మూటను మా ఇంటికి తీసుకుపోతాను. మా అమ్మ మంచిది కాదనదు" అని తల్లిని ముద్దులాడింది నీరజ.

ఇదంతా చూస్తున్న పెద్దకూతురు విజయకి ఒళ్ళుమండిపోయి "మరి నేను!" అంటూ తన ఉనికిని గుర్తు చేసింది. హక్కుని తెలియజేసింది.

"మా బంగారు అక్క కూడా ఎంతో మంచిది. నేను ప్రసాదం తీసుకుంటానంటే ఏమీ అనుకోదు. కాదనదు" అంది నీరజ అక్కని ప్రసన్నం చేసుకునే ప్రయత్నంలో.

"అబ్బా! ఆశ! అదేం కుదరదు. నేనేం పాపం చేశాను? ప్రసాదం అన్నాక అందరూ తినాలి. అందరికీ చెందాలి" అని తెలియజేసింది విజయ.

"అదేం కాదు! నా బుజ్జి అనురుధ్ కష్టపడి మూటను మోసుకొచ్చేడు. నేను వాడి తల్లిని గనుక ఆ సొమ్ము నాకు మాత్రమే చెందుతుంది" - లా పాయింటు తీసి ఆటాక్ ఇచ్చింది నీరజ.

"చెల్లీ! నీ స్పీడు తగ్గించు. నా బుజ్జిముండ బోనీ ముందుగా మూటను చూసింది. చూసి తీయమంది. అది చూడకపోతే, చూసి చెప్పకపోతే ఈ మూట ఇక్కడ ఉండేది కాదు. అది తెలుసుకో"

"అలా అని బోనీ నీతో చెప్పిందా?"

"అవును చెల్లెమ్మా చెప్పింది. నా చెవిలో నెమ్మదిగా ఊదింది"

"సరే! మాకూ చెవులున్నాయి. మరి బోని మాకెందుకు ఊదలేదో" అంది వెటకారంగా నీరజ.

"బాగుంది. తన చుట్టూ ఎన్నెన్ని చెవులున్నా పిల్లలకి తల్లి చెవులే చేటంత కనిపిస్తాయి.

అర్జునుడి బాణానికి చెట్టు కాకుండా, పిట్ట కాకుండా చెట్టు మీద వున్న పిట్ట కన్నే కనిపించినట్టు" అంది విజయ.

"తల్లీ చెవులు మాకు లేవు. సరే ఒప్పుకుంటాను. కాని చత్వారం లేని చక్కటి కళ్ళు వున్నాయి కదా మాకు! మరి మా కళ్ళు మాత్రం నీ చెవిలో బోని గుసగుసలాడడం చూడలేదనే చెబుతున్నాయి."

"ఒసే చెల్లీ! దానికి నేనేం చేయను? ఆ సమయంలో నీ కళ్ళు మిలమిల మెరిసే ఏ ఖరీదైన పట్టుచీరకో గబ్బిలంలా వేలాడిపోయి ఉంటాయి. ప్రపంచంలో పొరుగు చీరలు సమస్తం అసూయతో నీ కళ్ళు కుట్టేస్తాయి కదా. పాడు కళ్ళు!" అంది కాస్త గట్టిగా విజయ.

అంతకన్నా గట్టిగా సుందరమ్మ కోప్పడింది.

మీ కళ్ళూ, చెవులూ కాసేపు ఆ గోడకున్న హేంగర్‌కి తగిలించేసి ఎదురుగా ఉన్న డబ్బుని ఏం చేయాలో వెంటనే తేల్చేసి చెప్పమంది సుందరమ్మ.

"చెబుతున్నాను. ఆ పాతిక వేలు మొత్తం నాకే కావాలి. అంతే" అంది విజయ.

"ఎందుకు?" అనడిగింది సుందరమ్మ.

"నాకు కావాలని చెప్పాను కదా"

"అదే ఎందుకూ అని అడుగుతున్నాను."

"ఎందుకో చెప్పాలా" - గొంతు పెంచింది విజయ.

"చెప్పి తీరాలి" అంది అదే స్థాయిలో నీరజ.

ఒక క్షణం ఆగి, ఆ వెంటనే విజయ తల్లి మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి మురిపెంగా అన్నది.

"అమ్మా! నీకు గుర్తుందా. మా పక్కింటి విజయలక్ష్మి నీకు తెల్సుకదా! ఆ మధ్య కొడుకు దగ్గరికి అమెరికా వెళ్ళి నా కోసం మర్చిపోకుండా పగడాలు కొని తీసుకొచ్చింది గదా. అవునా? పగడాల అప్పు కూడా ఇంకా తీర్చలేదు. నా మొహం గొలుసు ఏం చేయించుకుంటాను అని దిగాలు పడిపోతే అమ్మా! నీవేమిటన్నావో గుర్తుందా!"

సుందరమ్మ గుర్తు చేసుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నట్టు కనిపించలేదు.

విజయ అదేమీ గమనించకుండా తల్లి ఏమన్నదో తనే చెప్పసాగింది –

"ఆ రోజు నీవేమన్నావో తెల్సా! 'అమ్మా విజయా, రోజులెప్పుడూ ఒకేలా ఉండవు. నీకు తెలీకుండానే ఒక్కసారిగా మంచి రోజులు వచ్చేస్తాయి. పగడాల అప్పు తీర్చేసి నీవు నీకు నచ్చిన రీతిలో గొలుసు చేయించుకునే బంగారపు రోజు తప్పక వస్తుంది' అన్నావు. అవును కదా! నీ దీవెన, నీ నోటి చలవ వల్ల ఈ రోజు ఏడుకొండలవాడు, వెంకటరమణ మూర్తి ఈ దివ్య ప్రసాదాన్ని అందించేడు. 'నీ మనోవాంఛ సిద్ధిరస్తూ' అని ఈ డబ్బుని ప్రసాదించేడు. దేవుని దయకు ఇంతకన్నా నిదర్శనం లేదు."

చప్పట్లు కొట్టింది నీరజ.

"చాలా గొప్ప మహిమ చెప్పావు అక్కా! నా ఒడలు జలదరిస్తోంది. అక్కా! మనం ఇక్కడితో వూరుకోవద్దు. 'దేవుని దయ - నిదర్శనం' అని రేపు మీడియాకి తెలియజేద్దాం. పేపర్లో బాక్స్ అయిటమ్ కింద అచ్చు దిగిపోతుంది. ఆలిండియా రేడియోలోను, టీవీ వివిధ ఛానల్స్‌లోనూ ఒక సెన్సేషనల్ న్యూస్‌గా దిగ్భ్రమపరచి చెవిలో పూవులు పెడుతుంది. భక్త జనం చెవిలో పూలు ప్రత్యేక్షమైన అనేక దృష్టాంతాలు, దృశ్యాలు మళ్ళీ మీడియాలో మార్మోగిపోతాయి. దాంతో తిరుపతి దేవస్థానం వారు నిన్నొక 'విఐపి'గా పరిగణించి నీకు సకల సదుపాయాలు కలుగజేస్తారు. సినీతార వెనుకాల బొచ్చు కుక్కల మాదిరి నీ వెనుక మేం వచ్చి అప్పుడప్పుడు తిరుమలేశుని తీరుబడిగా చూసే అవకాశం మాకు కల్పించిన దానివవుతావు. మరోవైపు నీ దివ్య స్వరూపాన్ని అమెరికా పగడాల గొలుసుతో సహా చూసి తరించిపోవడానికి జనం విరగబడి తరలివస్తారు. అక్కా! అక్కా! ఒకసారి నీ పగడాల గొలుసు నాకిస్తావు కదే! అయ్యో పూర్తిగా కాదులేవే! అలా చూసి ఇలా ఇచ్చేస్తాను. ఇస్తావు కదూ" అని ఒక పూనకం ఆవహించినట్టు గడగడమని విజయపై పడిపోయింది నీరజ.

"చూసావు కదమ్మా! బిళుక్కుమని దీని కడుపులో కుళ్ళంతా కక్కేసింది నా మీద! అక్క గొలుసు కొనుక్కుంటానంటే సంతోషించాల్సింది పోయి ఇలా నాపై పడి ఏడ్వడం బాగోలేదు. చెల్లి అంటే ఎలా ఉండాలో తెలుగు సినిమాలు చూడు. మొన్న టీవీలో పాత సినిమా 'పెళ్ళికానుక' చూళ్ళేదా! ప్రాణం కన్నా మిన్నగా ప్రేమించిన నాగేశ్వరరావుని బీస్సరోజ త్యాగం చేసి అక్క కృష్ణకుమారి కిచ్చి ఘనంగా పెళ్ళి చేయిస్తుంది. చెల్లెలివి నీవూ వున్నావు ఎందుకూ" అని దెప్పి పొడిచింది విజయ.

"క్షమించు అక్కా! నా మొగుణ్ణి నీవు కోరుకుంటూన్నవనే కొత్త విషయం నా కిప్పుడే తెలిసిందే. ముందుగా చెప్పాల్సింది అక్కా!"

"తంతాను!.. చూడమ్మా దీని పాడు మాటలు"

"అవునక్కా! బీస్సరోజాదేవి చేసే త్యాగాల వంటివి నీకు ఎన్ని కావాలంటే అన్ని చేసేయగలను. అక్క కోసం ఏమైనా చేస్తాను. కానీ నీవు దయచేసి ఈ పాతిక వేల సంగతి మర్చిపో. అసలు నీవు మాతోబాటు తిరుపతి రాలేదనుకో. వచ్చినా ఈ డబ్బు చూడలేదనుకో.. అక్కా! నాకు ఈ పాతిక వేలు అత్యంత అవసరం పడ్డాయి. నాకు ఖచ్చితంగా కావాలి. గుడిలో ఉదయం ఏడుకొండలవాడిని కనులారా, మనసారా తృప్తిగా చేతులెత్తి దండం పెట్టుకోనీయకుండా ఆడ వాలంటీర్ నన్ను చేయి పట్టుకు లాగేస్తున్నా సరే ఆ అరసెకనులో నా మనసు విప్పి నా అవసరాన్ని విన్నవించేను. భగవంతుడు విన్నాడు. ఈ మూట పంపేడు. అక్కా నీ మనసు బంగారం, నాకు తెలుసు. నన్ను అర్థం చేసుకుని ఆదరించే అక్కని ఆ భగవంతుడు నాకు ప్రసాదించేడు. నేను అడిగింది కాదనదు. తీసుకుంటే వద్దనదు. మా మంచి అక్క."

"నేనెంత మంచి అక్కనో చాలా చక్కగా చెప్పావే చెల్లీ! నీవన్నట్టు నా మనసే బంగారం

కాదు. నా శరీరం కూడా ధగధగ మెరిసిపోయే బంగారపు ఛాయే! అంచేత నా బంగారు వంటికి ఎఱ్ఱ పగడాల బంగారు గొలుసు బహుచక్కగా మాచ్ అవుతుంది. ఈ డబ్బుతో గొలుసు చేయించుకుని, నీవు నా ప్రియమైన చెల్లివి గనుక నీకు అప్పుడప్పుడు ఇస్తానులే... వేసుకొని ఇచ్చేద్దువు గాని, సరేనా!"

"చాలా థాంక్స్ అక్కా! కాని నాదొక మాట. బంగారం ఎప్పుడయినా కొనొచ్చు. గొలుసు మరెప్పుడయినా చేయించుకోవచ్చు. ఈ తిరుపతి కొండ మీద ప్రమాణం చేసి అతి సీరియస్‌గా చెబుతున్నాను. నాకు ఈ పాతిక వేలు అత్యంత అవసరం. ఆ డబ్బు నా నగలకీ, నా చీరలకీ నా షోకులకు మాత్రం కాదు."

"మరెవరికోసం? ఎందుకోసం?"

"నా బంగారు బాబు అనిరుధ్ కోసం" అంది సీరియస్‌గా నీరజ.

"అదేమిటే! ఏమైంది? అనిరుధ్ బాబుకి ఏమయ్యింది?" గాబరాగా అడిగింది తల్లి సుందరమ్మ.

"అంత డబ్బు అవసరం ఎందుకో దేవుడికి తప్ప... తల్లికీ, అక్కకీ చెప్పగూడదా! ఇంతకీ ఏమయ్యిందో చెప్పవే చెల్లీ! ఈ మధ్య టీవీ నైన్లో తెగ చూపిస్తున్నారు గుండెజబ్బు పిల్లల దీనగాథల్ని.. అనిరుధ్‌కి ఆపరేషన్ లాంటిది ఏదైనా?"

"అక్కా! కాస్త నోరు మూస్తావా? గుండె ఆగిపోయేలా ఏమిటా ముదనష్టపు మాటలు! ఫైవ్ స్టార్ కార్పొరేట్ ఆసుపత్రులూ.. ఆపరేషన్లు.. .అమ్మో! అమ్మో! మనకే కాదు తల్లోయ్ శత్రువులకీ వద్దు. నీకు తెలుసో లేదో! అక్కడ ఈ పాతిక వేలు ఏపాటి? ఆసుపత్రి అరుగు ఎక్కగానే అక్కడే ఎగిరిపోతాయి. అక్కడ అడుగు పెట్టిన మనిషికి ప్రాణం పోస్తారో లేదో గాని లక్షలు లక్షలు మాత్రం బలవంతంగా లాగి గుంజి నమిలి మింగేస్తారు. అక్కా! నీకిదే చెప్పడం. మాట వరుసకైనా అలాంటి పాడు మాటలు అనొద్దు. కొన్ని నోర్లు మంచివి కావు."

"ఇప్పుడే కదే! నన్ను మా మంచి అక్క అన్నావు."

"బుద్ధి తక్కువై అన్నాను" అని లెంపలేసుకుంది నీరజ.

"అనిరుధ్ బాబుకి నాలుగైదేళ్ళు కూడా నిండలేదు. వాడి కెందుకే పాతిక వేలు" - వదల్లేదు సుందరమ్మ.

"అంటే ఏమిటి మీ ఉద్దేశం? రోగాలకి తప్పించి మరే అవసరం పిల్లలకి ఉండదనుకుంటున్నారా?"

"నాకేం తెలుసు తల్లీ! పాత కాలపుదాన్ని. మీ పెళ్ళిళ్ళకి లక్షలూ, వేలూ పోసాను తప్ప మీ ఆలనా పాలనాకి వేలకి వేలు ఖర్చు పెట్టలేదు. ఇప్పుడు మీరు మీ పిల్లలకి పెట్టే కొత్త ఖర్చులు చెప్పకపోతే నాలాంటిదానికి ఎలా తెలుస్తుందే" అన్నాది సుందరమ్మ.

"అది ఉదయం డైరెక్టుగా ఏడుకొండల వాడికే చెప్పిందంట. నీవు దాన్ని అడిగేకన్నా

ఆయన్నే అడుగు. బెటర్!" అంది విజయ.

"ఇది వేళాకోళం కాదక్కా! సీరియస్ వ్యవహారం. బాబు భవిష్యత్‌కి సంబంధించిన విషయం."

"ఇప్పుడు సడన్‌గా అనిరుధ్ భవిష్యత్‌కి అడ్డం ఏమిటొచ్చిందే తల్లీ" అని అడిగింది సుందరమ్మ కంగారుగా, భయంగా.

"అనిరుధ్ కిపుడు నాలుగో ఏడు. వాడిని కాన్వెంట్‌లో జాయిన్ చేసే సమయం ఆసన్నమయింది" అంది నీరజ సీరియస్‌గా.

"చదువు కోసమా! సరిపోయింది. ఏదో సామెత చెప్పినట్టు."

"అక్కా! సామెతలు వద్దు నేను చెబుతున్నది సీరియస్ మేటర్."

"నేనూ సీరియస్‌గానే చెబుతున్నాను. నీ కొడుక్కి నూనుగు మీసాలు వచ్చే వయసుకి.. ఇంజనీరింగ్ పేమెంట్ సీటు కోసం పాతిక వేలు ఇప్పటి నుంచే బ్యాంక్‌లో దాస్తావా? గొప్ప ఆలోచనే చెల్లీ."

"వాడికా వయసు వచ్చేటప్పటికి బ్యాంక్ ఎంత వడ్డీ ఇచ్చినా కొనలేనంత ఖరీదుకి పెరిగిపోతుంది ఇంజనీరింగ్ సీటు. అది తెలుసుకో."

"నేను కాదు నీవు తెల్సుకోవాల్సింది చాలా వుంది. ఇంజనీరింగ్ అని గెంతుతున్నావు గాని మనకిప్పుడు కిళ్ళీబడ్డీల కన్నా ఇంజనీరింగ్ కాలేజీలే ఎక్కువున్నాయి. అమ్మా చెల్లెమ్మా! చాలా కాలేజీల్లో చాలా సీట్లు మిగిలిపోతున్నాయి. ఏం చేయాలో తోచక ఈగలు తోలుకుంటున్నారు. ఎమ్‌సెట్ పరీక్షలు వచ్చే ఏడాది నుంచి ఎత్తేస్తే ఎలా వుంటుందని ఆలోచిస్తోంది గవర్నమెంటు. అదమ్మా సంగతి" అంది విజయ.

"నా కొడుకు కిళ్ళీ బడ్డీల ఇంజనీరింగ్ చదువులు చదవడు. ఐఐటిలో మాత్రమే చదువుతాడు. ఎమ్మెస్ చేయడానికి అమెరికా వెళ్తాడు" అంది గర్వంగా నీరజ.

"సంతోషం. అయితే నీ కొడుకు అమెరికా చదువులు చదవడానికి పునాదిగా ఈ పాతిక వేలు కావాలి."

"కరెక్ట్‌గా చెప్పావ్ అక్కా. అయితే నేను పాతిక వేలు అడుగుతున్నది ఎప్పుడో ఇంజనీరింగ్ చదువుల కోసం కాదు. రేపు జె.కె. కాన్వెంట్‌కి కట్టడానికి."

తెల్లబోయింది సుందరమ్మ.

"చంటోడు పలక పట్టుకోడానికి పాతిక వేలా?"

"మరేమిటనుకున్నావ్? జె.కె. కాన్వెంటులో సీటు దొరకడం కష్టం. అనిరుధ్ పుట్టగానే అడ్వాన్సుగా అయిదు వేలు కట్టి ఈ ఏడాదికి సీటు రిజర్వు చేసేసాం. జాయిన్ చేసేటప్పుడే బేలన్స్ పదిహేను వేలు కడితే చాలన్నాడు. ఈ రోజు మాట మార్చి పాతిక కట్టండి - బిల్డింగ్ ఫండ్ అంటున్నాడు. ఏం చేయడం తప్పదు."

"బిల్డింగ్ ఫండ్ అంటే కట్టేయడమేనా? కట్టడం మానేసి అందరూ నిలదీసి అడగండి"

అంది సుందరమ్మ.

"నిలదీసి అడగడమా? ఎదుర్కోవడమా? అంత సీనే వుంటే మన దేశమెందుకిలా వుంటుంది? మన బతుకులెందుకిలా కాలిపోతాయి? అంతెందుకు? బిల్డింగ్ ఫండ్ ఎందుకు పెంచావ్ అని మనం నిలదీసి అడిగే లోపల అటునుంచి మరొకడు ఇదే సమయం అనుకొని సందులో దూరి కట్టేస్తాడు. మన సీటు కొట్టేస్తాడు. ఇక మనం చేయాల్సిన పని ఏమిటంటే మళ్ళీ తిరుపతి వచ్చి గోవిందా అని భజన చేయడమే. చెక్క భజన."

"అంతేసి డొనేషన్లు కట్టి చదివే చదువులేమిటో నాకు అర్థం కావడం లేదు. అయినా ఎంత చెట్టుకి అంత గాలి అన్నారు. ఏ వ్యవహారంలోకైనా దిగే ముందు నీ స్థాయి ఏమిటో ఒకటికి రెండుసార్లు ఆలోచించుకు దిగాలి" అంది సుందరమ్మ.

"అర్థం లేకుండా మాట్లాడకమ్మా! ఏ పనికైనా దిగితే గాని లోతు తెలియదు. లోతుగా వుంటుందేమోనని భయపడి దిగడమే మానేస్తామా? తెగించి దిగాలి. అయినా ఏమిటమ్మా నీ ఉద్దేశం! నా కొడుకుని జె.కె. కాన్వెంట్‌లో చదివించలేనంత కింద స్థాయిలో మేం లేము. అవసరమైతే ఇవ్వడానికే నీవు వున్నావు. పైన భగవంతుడున్నాడు. చూసేవా దేవుడు సమయానికి నన్నెలా ఆదుకున్నాడో" అని పాతిక వేల మూటపై చేయి వేసి కళ్ళకి అద్దుకుంది నీరజ.

"చెల్లీ! పిల్లల్ని నీవే కాదు. నేనూ కన్నాను. నా కూతురు కూడా కాన్వెంట్ చదువుల చదువుతోంది. అయితే మేం పది రూపాయలు కూడా డొనేషన్ కట్టలేదు. నెలనెలా ఫీజులు కళ్ళు తిరిగిపోయేటంతగా కడుతున్నది చాలదా! నీవు వేలకివేలు డొనేషన్లు కట్టడం అనవసరం. మా బోనీ చదివే కాన్వెంట్‌లో అనిరుధ్‌ని జాయిన్ చేయి. డొనేషన్ లేకుండా నేను సీటు ఇప్పిస్తా."

"అక్కా! నీ కూతుర్ని ఆ చెత్త కాన్వెంట్‌లో ఎందుకు చదివిస్తున్నావ్ అని ఏనాడైనా నిన్ను అడిగానా? అంచేత నీవు కూడా నా కొడుకు చదవబోయే కాన్వెంట్ విషయంలో కలుగజేసుకోకు – ప్లీజ్!"

"అది కాదే నీ మొగుడు ఇంజనీర్. గోల్డ్ మెడలిస్ట్ అవునా! ఏ కాన్వెంట్‌లో చదివేడు?" అడిగింది సుందరమ్మ.

"దుంపల బడిలో చదివేడు" అని అందించింది విజయ.

"దుంపల బడిలో చదివిన వాళ్ళంతా ఇంజనీర్లు, గోల్డ్ మెడలిస్ట్‌లు అవుతారని గ్యారంటీ లేదు. నేనా రిస్క్ తీసుకోను. నా అనిరుధ్ జె కె కాన్వెంట్‌లో చదువుతున్నాడంతే. మీరెవరూ ఆపలేరు."

"మేం ఎందుకు ఆపుతాం! నీ కొడుక్కి డొనేషన్ పాతిక వేలు కాకుంటే యాభై వేలు కట్టుకో. మాకెందుకూ. కాని ఈ పాతిక వేలతో మాత్రం కాదు" అని స్పష్టం చేసింది విజయ.

"కాదనడానికి నీవెవరు? ఏడుకొండలవాడు, ఆపదమొక్కులవాడు నన్ను అనుగ్రహిం

చేడు. నా మొర ఆలకించి ఈ సొమ్ము ప్రసాదించేడు. స్వయాన అనిరుధ్ చేతిలో పెట్టాడు - వాడి చదువు కోసం. ఇక ఇందులో వాదన అనవసరం" అని తేల్చేసింది నీరజ.

"నా రక్తం ఉడికించకు. నేను మనిషిని కాను."

"తెలుస్తూనే ఉంది. మనిషివయితే ఇలా ప్రవర్తించవు. రాక్షసివి."

"నేను రాక్షసినైతే నీవు కొరివి దయ్యానివి. దుమ్ముల గొండివి."

"అక్కా! నన్ను రెచ్చగొట్టకు. ఆ పాతిక వేలు నావి. ముట్టుకోకు."

"అదేం కుదరదంటే కుదరదు. ఆ మొత్తం డబ్బంతా నాది.

ఆ డబ్బు నాదంటే నాదని అక్కా చెల్లెళ్ళు ఇద్దరూ నోటికొచ్చినట్టు తిట్టుకోవడమే కాదు, అక్కడ తల్లి సుందరమ్మ లేకుంటే, అడ్డుకోకుంటే... ఇద్దరూ ఒకరి జుట్టు ఒకరు పీకేసికొని, జాకెట్లను చించేసుకుని, చీరల్ని లాగేసుకుని, గోళ్ళతో ఒళ్ళు బరికేసుకుని, ఒక యుద్ధ సీన్ క్రియేట్ చేసేవారేమో!

"మీ ఇద్దరూ నోరు మూస్తారా?" అని సుందరమ్మ మహా గట్టిగా అరవడంతో విజయ, నీరజల నోర్లు మూతపడిపోయేయి. తర్వాత కూతుళ్ళను మళ్ళీ నోరు మెదపనీయకుండా జడాయించేసింది.

"ఇదంతా చూస్తుంటే మీకు సిగ్గు లజ్జా లేవని నాకు అర్థమైంది. డబ్బుపై మీ ఇద్దరి వ్యామోహం ఏదో సరదాగా తిలకిద్దామని, తెల్సుకుందామని మీ భాగోతం ఇంతసేపు భరించాను. డబ్బు కోసం - అదీ పరాయి డబ్బు కోసం - ఇలా పశువుల్లా కుమ్ములాడేసుకునే స్థాయికి అంత నీచంగా దిగజారిపోతారనుకోలేదు. అశుద్ధం మీద పైసా కనిపిస్తేచాలు దానికోసం వెంపర్లాడే చెండాలపు కూతుళ్ళను కన్నాను. ఛీ.. కన్నందుకు సిగ్గుపడు తున్నాను" అంది సుందరమ్మ.

తర్వాత అయిదు నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచేయి.

అక్కా చెల్లెళ్ళిద్దరూ... తల్లి చీవాట్లు పెట్టిన తర్వాత చాలాసేపు మిన్నకుండి పోయారు. ఇద్దరూ ఒకరికొకరు 'సారీ' చెప్పుకున్నారు. తల్లిని క్షమించమన్నారు. కాసేపటికి ఇద్దరూ రాజీకి వచ్చారు. చేయి, చేయి కలుపుకున్నారు - చెమ్మ చెక్క లాడుకున్నంత హుషారుగా!

"అమ్మా ఇక గోల చేయకు. అక్కా, నేను రాజీ కొచ్చేశాం. పాతిక వేలుని ఇద్దరం సమంగా పంచుకుంటాం" అంది నీరజ.

"ఏమిటీ నేను గోల చేస్తున్నానా? ఆ మాట అనడానికి నీకు నోరెలా వచ్చిందే. అయినా ఎవడబ్బ సొమ్మని మీ ఇద్దరూ వాటాలు వేసేసుకుంటారు?" అంది సుందరమ్మ.

"ఇప్పుడర్థమయిందమ్మా! నీ వెందుకు కేకలు వేస్తున్నావో, నీకూ వాటా కావాలి. అంతేనా?" అంది విజయ.

"అక్కా! ఒక పని చేద్దామే. అమ్మకి అయిదు వేలు ఇచ్చి మనం చెరో పది తీసుకుందాం సరేనా!" అంది త్యాగమయి నీరజ.

"చాలా చక్కని ఆలోచన! అమ్మా, నీ వాటా అయిదు వేలు" అని డిక్లేర్ చేసింది విజయ.

దాంతో సుందరమ్మ ఒడలు జలదరించింది. కళ్ళు చెమర్చేయి. ఏదో పూనకం వచ్చినట్టుగా మాటాడసాగింది.

"అబ్బ! ఈ రోజు ఎంత సుదినం! నా కూతుళ్ళు దయతలచి నాకు అయిదు వేలు ఇస్తున్నారు. ఇది నిజమా! కలా!.. నిజమే కదా! ఓహ్! ఆనందంతో నా ఒళ్ళు పరవశించి పోతున్నదే. అయ్యో! ఇంత మంచి బుద్ధి మీకెలా వచ్చిందే. జడివానలా, జీడిబంకలా ఇద్దరు కూతుళ్ళ నుంచి ఒక్కసారిగా ప్రేమ కారిపోతున్న ఈ శుభసందర్భంలో నా కెందుకో గతం గుర్తు చేసుకోవాలనిపిస్తోంది. అవును –

"మీ ఇద్దరూ బుద్ధెరిగీ నాకు ఏనాడైనా ఒక్కసారైనా 'అమ్మా! ఇందా' అని ఒక సత్తు రూపాయి కాసు ఇచ్చేరా? అమ్మా! నీ పుట్టినరోజు లేకుంటే పెళ్ళిరోజు అని కనీసం చవక రకం ముతక చీర అయినా పెట్టేరా? లేదే! అలాంటిది నా కూతుళ్ళు ఈ రోజు ఒక్కసారిగా అయిదు వేలు ఇస్తుంటే మీ మాతృప్రేమకు నా గుండెల్లో గంటలు మోగుతున్నాయర్రా.

"లక్షలు పోసి, పెళ్ళిళ్ళు చేసి మిమ్మల్ని అత్తవారిళ్ళకి పంపినా... ఇప్పటికీ మీరు నన్ను వదలడంలేదు. అవసరమైనా, కాకున్నా పండగలకీ – పబ్బాలకీ మీ సరదాలు తీరడానికి మీకూ, మీ పిల్లలకూ, మీ మొగుళ్ళకూ... డబ్బు రూపంలోనో, బంగారు వస్తువులతోనో, మీకు తృప్తినిచ్చే ఖరీదైన బట్టలతోనో.. ఎల్లప్పుడూ మిమ్మల్ని నేను సంతోషపరుస్తూనే ఉండాలి. అవును. మీ సంతోషమే నా సంతోషం.

"అయితే అమ్మని కూడా సంతోషపెడదామని మీకు ఇన్నాళ్ళు తోచనిది ఈ రోజు ఒక్కసారిగా స్ఫురించినందుకు నాకు ఎంత సంతోషంగా ఉందో చెప్పలేను. తొలుత మీ ఇద్దరూ నన్ను పక్కనే పెట్టి డబ్బు కోసం కుక్కల్లా కాట్లాడుకున్నా, చివరికి నేను అబ్బురపడేలా నాకు అయిదు వేలు పడేస్తున్నారు. మహాప్రసాదం.

"ఇన్నాళ్ళూ నా దగ్గర నుంచి మీకు కావాల్సింది డిమాండు చేసుకు తీసుకుపోతుంటే నేను అప్పుడూ ఆనందించేను. ఈ రోజూ ఆనందిస్తున్నాను. అలా ఇలా కాదు. ఊపిరిసలపని ఆనందంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నాను.

"అయ్యో! ఈ సొమ్ముని నన్నేం చేసుకోమంటారే తల్లీ! ఒక పని చేయండి. రేపు తిరుపతి నుంచి ఇంటికి వెళ్ళాక ఖరీదైన పట్టు చీరలు మీ ఇద్దరూ ఈ డబ్బుతో కొనుక్కోండి. మంచివి కొనుక్కోండి. డబ్బులేమైనా పడితే వేస్తాను లెండి. సరేనా?" – కళ్ళు తుడుచుకుంది సుందరమ్మ.

విజయ, నీరజ తెల్లబోయిన ఒకరి మొఖాలు ఒకరు చూసుకుంటూ వుండిపోయారు. చీరలు కొనుక్కోమనడం తప్ప మరేదీ వాళ్ళకి రుచించలేదు అమ్మ గోడులో.

"అమ్మకేదో అయింది. కొత్తరకంగా మాటాడుతోంది" అంది విజయ.

"చీరలు కొనుక్కోమన్నావు బాగుంది. కాని మరోవైపు తిడతావెందుకు?" అంది నీరజ.

"తిట్టడం కాదే! మీ ఇద్దరినీ చెప్పు తీసి కొట్టాలి. నా ఒళ్ళు అంత మండిపోతోంది. అత్త

సొమ్ము అల్లుడు దానం చేసినట్లు... ఎవరో దారినపోయిన దానయ్య పోగొట్టుకున్న డబ్బుని మీ ఇద్దరూ సొంతం చేసేసుకొని... తిడితే నాకు కూడా చిన్న వాటా పారెయ్యడానికి సిద్ధమయ్యేరు. ఛీ! సిగ్గుల్లేవు మీకు. మీకేదో మాయరోగం పట్టుకుంది. డబ్బు జబ్బు."

"మేం ఏం తప్పుచేశామని అంత గట్టిగా వాయించేస్తున్నావ్. ఏమైనా దొంగతనం చేశామా? ఎందుకంత కోపం? భగవంతుడు దయతో ఈ గదిలోకి చిన్న మూటని పంపేడు. అది దైవ ప్రసాదం. మేం కొంత తీసుకుని నీకు కొంత పెడుతున్నాం. అంతకన్నా ఏం చేశాం?"

"అతి తెలివితేటలు ప్రదర్శించకండి. ప్రసాదం అంటే లడ్డూలు! డబ్బులు కాదు. దేవుడి దగ్గరికి ఎంతో కొంత డబ్బుతో మనం వెళ్ళాలి తప్పా - దేవుడు మన భక్తిని మెచ్చి - 'ఇదిగో భక్తా' అని మన చేతిలో డబ్బులు పోయడు."

"ఇదిగో ఇచ్చాడు కదా! ఇంతకన్న నిదర్శనమేమిటి?"

"నోర్మూయండి. ఈ పాతిక వేలు మీరు కష్టపడి సంపాదించింది కాదు. మీ తండ్రి సంపాదించింది కాదు. మీ మొగుళ్ళు సంపాదించింది కాదు. ఎవరి కష్టార్జితాన్నో మీ తెలివి తేటలతో దైవప్రసాదమనే పేరు పెట్టి కైంకర్యం చేయాలనుకుంటున్నారు. మీరు చేసుకోవాల్సింది ఆత్మవంచన కాదు. ఆత్మ విమర్శ. అప్పుడు మాటాడండి నాతో" అంది కోపంగా సుందరమ్మ.

విజయ, నీరజలు వెంటనే మాటాడలేక పోయేరు.

"తప్పు మాది కాదు. మాయదారి డబ్బుది. నీవు తిట్టేవరకూ మేం చేసింది తప్పుగా తోచలేదు. మమ్మల్ని క్షమించేయమ్మా" అంది విజయ.

"దైవ ప్రసాదమని మేం దేవుణ్ణి రింగ్‌లోకి లాగినందుకు దేవుడికి కూడా క్షమాపణలు" అంది నీరజ.

"మిమ్మల్ని తల్లిగా నేను క్షమించేయగలను. కాని ఆ భగవంతుడు మిమ్మల్ని క్షమించడు గాక క్షమించడు."

"అక్కా! అమ్మ నోటంట సినిమా డైలాగులు దొర్లిపోతున్నాయి."

"దొర్లవా మరి! రోజూ చూసే టీవీ సీరియల్స్, సినిమాల ప్రభావం."

"అలా వెధవ కటింగులు, చెత్త జోక్‌లు వాగే బదులు.. మనది కాని ఆ సొమ్ముని పోగొట్టుకున్న వ్యక్తికి చేర్చేదెట్లాగో కాస్త ఆలోచించడం బుద్ధి వున్న వాళ్ళు చేసే పని" అంది సుందరమ్మ.

"అది పోలీసులు చేయాల్సిన పని" అంది ముద్దుగా నీరజ.

"కరెక్ట్‌గా చెప్పావు చెల్లీ! పదండి పోదాం పోలీస్ స్టేషన్‌కి. దొరికిన డబ్బుని వాళ్ళ చేతిలో పెట్టేసి మన చేతులు దులిపేసుకుందాం" అంది విజయ.

"సర్లే! ఇంతసేపు ఆ మూటపై మీ ప్రలోభం చూసేక... నాకెందుకో ఈ ప్రపంచం

మొత్తం మీద నమ్మకం సడలిపోతోంది. నాకైతే ఏంచేయాలో పాలుపోవడం లేదు" అంది సుందరమ్మ.

"అమ్మా! పదే పదే మిమ్మల్ని దోషుల్ని చేసి బోనులో నిలబెట్టొద్దు. దండం పెడతాను. బుద్ధి తక్కువై ఏదో ప్రలోభపడ్డాం. వెంటనే నీవు ఇచ్చిన షాక్‌కి మా తిమురు వదిలింది. తప్పు తెలిసొచ్చింది కదా! ఇక ఆపేయ్. మళ్ళీ మమ్మల్ని తిట్టకు. మొదట్లో మనం ఆ డబ్బు పోగొట్టుకున్న వ్యక్తి కోసం గాలించాం కదా. దొరకలేదు. ఆ తర్వాతే కదా మా బుద్ధి అడ్డంగా పరిగెత్తింది" - స్వతహాగా మేం బుద్ధిమంతులం అని చెప్పే యత్నంలో విజయ.

"అమ్మా! ఎందుకొచ్చిన గొడవ. పదండి పోలీస్ స్టేషన్‌కి. జరిగిన విషయం చెప్పి ఆ మూటేదో అక్కడే పడేసి.. చేతులు దులుసుకు వచ్చేద్దాం. ఆ డబ్బుని పోలీసులు పోగొట్టుకున్న వ్యక్తికి అందజేస్తారా లేదా అనే ఆలోచన నీవు చేయొద్దు. వాళ్ళు ఏం చేస్తారో మనకి అనవసరం" అంది నీరజ.

"పోలీస్ స్టేషన్‌కి మనం వెళ్ళడం కాదు. డబ్బు పోగొట్టుకున్న వ్యక్తి ఈ పాటికే స్టేషన్‌కి వెళ్ళి రిపోర్టు ఇచ్చి వుంటాడని నా అనుమానం" అంది విజయ.

"అమ్మో! నీ వన్నది నాకెందుకో కరెక్టే అనిపిస్తోందే. సందేహం లేదు. అతడు రిపోర్టు ఇచ్చే వుంటాడు" - విజయ అనుమానాన్ని బలపర్చింది నీరజ.

అంతే! వాతావరణం మారిపోయింది. విజయ నీరజల గుండెల్లో రైళ్ళు, చిందే చెమటలు, మనసులో మసక మసక మబ్బులు.

పోలీసులు ఏ క్షణంలోనైనా తలుపులు కొట్టి, గదిలో ప్రవేశించి తల్లితో సహా తమ ఇద్దరినీ క్రూరంగా స్టేషన్‌కి ఈడ్చుకుపోయి కటకటాల వెనక్కి నిర్దాక్షిణ్యంగా తోసేస్తే!

అటు పార్కులో ఆడుకుంటున్న తమ పిల్లల గతేం కాను! పిల్లల గురించి ఎంత గట్టిగా ఏడ్చి గోల పెట్టినా... తమ ఏడుపుల్ని పోలీసులు పట్టించుకుంటారా?

ఆ సమయంలో వాళ్ళకి పతిదేవుళ్ళు లేని లోటు గుర్తుకొచ్చింది. ఇక దేవుడి మీదే భారం వేసి దండాలు పెట్టుకున్నారు.

సుందరమ్మ మటుకు ఏమాత్రం అధైర్యపడిపోలేదు. నిబ్బరంగా, నిదానంగా మంచం మీంచి లేచింది. తన గది నుంచి బయటకు వెళ్తూ, "ఎక్కడికి వెళ్తున్నావని అడక్కండి. వచ్చి అన్ని విషయాలు చెబుతాను. ఒక గంటలో వచ్చేస్తాను. మరేం భయపడకండి. తలుపులు వేసుకోండి" అంది.

వెళ్ళిన సుందరమ్మ గంట లోపలే తిరిగి వచ్చేసింది.

తను ఎక్కడికో కాదు. పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళి వచ్చింది. స్టేషన్‌లో ఆమెకి డబ్బు పోగొట్టుకున్న ఆసామి జాడ, ఆచూకీ, ఆనవాళ్ళు లభ్యం కాలేదు. తను నెమ్మదిగా ధైర్యంగా ఎంక్వయిరీ చేస్తే తెలిసిన విషయం ఏమిటంటే.. గత రెండు రోజులుగా నగదు గాని, నగలు గాని, ఇతరత్రా ఇంకేమైనా వస్తువులు గాని పోయినట్టు స్టేషన్‌లో రికార్డు కాలేదట.

ఆ విషయాలు సుందరమ్మ చెప్పేక విజయ, నీరజల్లో అలుముకున్న భయం కొంత పలచబడింది. కాస్త గుండె దిటవు అయింది.

"మిస్టరీగా ఉంది! ఏకంగా పాతిక వేలు పోగొట్టుకున్నవాడు పోలీసుల్ని ఆశ్రయించక పోవడం ఏమిటీ?" అంది విజయ.

"నేననుకోవడం ఏమిటంటే.. ఈ పసుపు చుట్టలో నున్న పాతిక వేలు ఏడుకొండల వాడికి సమర్పించుకోవడానికి తెచ్చిన మొక్కుబడి. మొక్కు తీర్చుకోవడానికి వచ్చి దైవసన్నిధిలోనే పాపం ఏ పరిస్థితిలోనో ఆ మూటను పోగొట్టుకొని ఉంటాడు. పోగొట్టుకున్నందుకు ఆ భక్తుడు కాస్త ఆందోళన, మనస్తాపం చెందినా.. కాసేపటికి తెప్పరిల్లి, తేరుకొని అది దైవ సంకల్పంగా సమాధానపడి వుంటాడు. దేవుడి కోసం తెచ్చిన ముడుపు కాస్త అడ్వాన్సుగా ఆ దేవుడే తన నుంచి లాఘవంగా స్వీకరించినట్టు భక్తితో భావించి వుంటాడు. తర్వాత లెంపలు వేసుకుని, దైవదర్శనం తృప్తిగా చేసుకొని ఇంటికి వెళ్ళిపోయి వుంటాడు."

"అవునమ్మా. ఆ భక్తుడి విశ్వాసాలు నీవు చెప్పిన విధంగా ఉన్నప్పుడు దేవుణ్ణే ఆశ్రయిస్తాడు తప్పా పోలీసుని కాదు. నీ రీజనింగ్ బాగుంది" అంది నీరజ.

"ఊహాగానాల్లో విహరించడం మానేసి.. అన్నిటికన్నా ముందు మన ఎదురుగా వున్న ఈ పసుపు మూటను ఏంచేయాలో ఆలోచించండి. దీన్ని చూస్తుంటే నా కెందుకో విపరీతంగా భయమేస్తోంది. ఈ మూటను కిటికీలోంచి బయటకు విసిరేద్దాం. లేదా ఇక్కడే వదిలేసి మనం బయటకు పారిపోదాం. ఏదో వేగంగా తేల్చండి" అంది విజయ అసహనంగా.

"అయ్యో! అంత భయమెందుకే! మనం ఏ తప్పు చేయనప్పుడు దేనికి భయపడాలి? మనది కాని మనీ మనకు వద్దే వద్దు. ఈ మూటను వదిలించుకోవడం కాదు. చేర్చవలసిన చోటుకి చేరుద్దాం."

"అంటే!"

"చెబుతాను. ఇప్పుడు మనం మరోసారి దైవదర్శనం చేసుకోబోతున్నాం. అదృష్టం కొలదీ ఈ రోజు భక్తుల తాకిడి తక్కువగా వుంది గాబట్టి దర్శనం తొందరగానే అవుతుంది."

"ఈ మూట సంగతి చెప్పు."

"ఈ మూట కూడా మనతో బాటు వస్తుంది."

"అమ్మ తల్లోయ్! దీన్ని మేం ముట్టుకోం"

సుందరమ్మ నవ్వుతూ అంది - "ఈ మూటను మనమెవ్వరం ముట్టుకోం. పట్టుకోం. పిల్లలు దైవస్వరూపులు. ఈ మూటను ఇక్కడికి తీసుకువచ్చింది వాళ్ళే కదా. వాళ్ళే ఈ మూటను నెత్తిన ఎత్తుకుంటారు. మనతో బాటు గుడికి తీసుకువస్తారు. దైవదర్శనం అయ్యేక వాళ్ళే ఆ పసుపు మూటని దేవుడి హుండీలో పడేస్తారు. అదీ సంగతి. అర్థమయిందా!"

"హమ్మయ్య!" అని తేలికైన గుండెతో తల్లిని హత్తుకున్నారు విజయ, నీరజలు.

'దైవస్వరూపులు పిల్లలే కాదు... తమ తల్లి కూడా' అనుకున్నారు ఆ క్షణం. ❁